

scene captează atenția prin expresivitate teatrală : aparițiile sfinților, nașterea și evoluția lui Deziraș, prima lui întâlnire cu cirna Caliroe, defilarea prințeselor etc.

În partea a doua, verva imaginației pare să se anemieze. Umorul se rarefiă, efectele spectaculoase de asemenea. Aici, pare că și scenografia reputatei Mioara Buescu (care a asigurat spectacolului și momentele lui de strălucire, definind prin detalii comice expresive marionetele și vestimentația tuturor personajelor) începe să alunece în zona locului comun, din pricina folosirii abuzive a voalurilor și a plasticului transparent.

Incredințată tinerei echipe de marionetiști, montarea beneficiază de energia creatoare, de entuziasmul și dăruirea specifice vârstei. Atît în ipostaza de artiști-minuitori, cît și în aceea de actori Ioana Alecu-Stoica, Liviu Berehoi, Paul Ionescu, Florentina Tănase, Claudia Georgescu, Sara Dan, Rodica Buleti-Dobre, Valentina Tomescu și-au demonstrat, pe fondul muzical sugestiv semnat de Paul Urmuzescu, înzestrarea profesională, susținînd cu volubilitate și aplomb galeria personajelor.

Valeria DUCEA

Evocări

Joseph Schmidt

Un cîntec străbate lumea... Simbolic, pentru destinul omului și artistului Joseph Schmidt, titlul filmului ce l-a făcut celebru, în 1933 ; nu întîmplător, un sfert de veac mai tirziu, cineaștii austrieci au apelat la același titlu pentru pelicula biografică pe care i-au închinat-o. În 1959, cînd apăsarea această poveste cinematografică a vieții și ca-

rierii sale, tenorul cel mai popular al anilor '30 nu mai era de mult decît o amintire, păstrată — din fericire — nu doar în suflurilor celor ce au avut bucuria de a-l vedea și asculta, ci și în memoria peliculei și a discului. Joseph Schmidt a murit în 1942, la numai 38 de ani, dar și astăzi, cînd artistul ar fi împlinit opt decenii, cîntecul său continuă să străbată lumea...

Neobișnuită, gloria acestui artist, născut într-un sat din nordul Moldovei — Davideni —, într-o familie fără ceea ce se numește „tradiție muzicală” și înzestrat cu un glas ale cărui calități sfidau canoanele „marilor voci” ale operei vremii în loc de volum — frumusețe a timbrului, vibrație emoțională în loc de întindere, gingășie în loc de forță, căldură în loc de strălucire. Făcîndu-și din microfon un aliat, în epoca amplificării și înregistrării sonore, cel ce avea să devină urmașul lui Richard Tauber și al lui Jan Kiepura a știut să cucereas-

că un loc privilegiat și printre slujitorii celei de-a șaptea arte. Cinematografia berlineză l-a lansat, în 1931, în filmul *Expresul dragostei* și l-a consacrat apoi, prin faimosul *Un cîntec străbate lumea*. Ascensiunea nazismului l-a alungat însă curînd din Germania, la Viena. În 1935, cînd turna filmul *Astăzi e cea mai frumoasă zi din viața mea*, Joseph Schmidt nu-și imagina, desigur, că trăia ultima sa zi fericită : nu peste multă vreme trebuia să se refugieze peste ocean, să trudească din greu în studiourile de film, în acelea ale caselor de discuri și ale posturilor de radio, pentru ca în cele din urmă să se simtă dator a reveni în Europa și a împărți soarta alor săi.

Un scurt răgaz de lăsa-te și mulțumire va fi avut, totuși, atunci cînd, în 1938, întreprindea un triumfal turneu pe meleagurile unde văzuse lumina zilei pentru a porni să cucerească nemurirea.

L. V.